

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

9. Candelæ diutiùs ardentis sorte primus Aragonum rex Iacobus est appellatus; quem pium modum impiè & superstitiosè imitantur aniculæ, in diurturniore proliu[m] vita diuina[n]da.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

mo, & fluctuante, Thomæ de Kempis libellum aperiunt, aiuntque, se semper solatium reperire, & idoneum vulnere suo emplastrum.

Si non fors, certè fors fuit, incidisse in pios libros Ignatium Patriarcham nostrum. Nam cum in lecto iacere cogeretur, essetq; in prophanis libris legendis multum temporis collocare solitus, aliquem eiusmodi librum sibi ad manum dari iussit, ut eius lectione tempus falleret. Negantibus familiaribus, domi eiusmodi esse libros, duos Hispanica lingua scriptos accepit, ne prorsus otiosus esset, quorum alter Christi Salvatoris nostri, alter Sanctorum vitas continebat. Atq; horum quidè librorū lectione, sensim eius animus immutari, & imitandi, quæ legebat, studio quodam affici videbatur. Hoc initium fuit conuertendi illius militis, à quo tot conuersionum milliones pependerunt. Librum petijt: prophanum optauit: sacrum sortitus est. inde didicit sapere, vnde alios sapere doceret. Sed & sanctos tutelares sorte eductos non minus vtiliter, quàm piè, legimus.

Erat solenne familia Borgia, veterè instituto, ut è Diuorum numero aliquem quotannis sorte duceret. Seruabat religiosè hunc morem puer etiam tum Franciscus (Borgia) quem etiam in Societatem induxit, prius, quam familiam ducere cepit. Diui nomen cui obuennisset, is, profesto die, duos mendicos vicatim collectos alebat; festo verò, binis vini mares, feminis femina, ad mensam ministrabant. Ex hoc fonte manauit pia solennisq; Societatis consuetudo, ut singulis mensibus Sanctorum nomina sorte è stula educantur distribuanturq; singulatim. Quo die votis conceptis, religiosèq; persolutis opem sui quicq; Diui implorant. Didicerat id in gentilia Borgia familia Franciscus. Ognati quoq; idem seruauit; multa Socys indulgens, quo die Diui nomen sorte illis obtigisset: ipse adhuc precatiōni plus etiam temporis tribuere solitus. A Societate hic sortiendi mos in B. Virginis Sodalitates, atque inde in alias aliàsque, magno cum fructu, est propagatus. Multi è paruis schedis magna extirpare vitia, egregiasque exercere virtutes, Sanctosque peculiaribus colere honoribus didicerūt. Sed assuetudo quosdam facit negligentes. Alios ignorantia vtendi tanto fructu priuat. Si tollerent ignorantiam Exhortatores aut Concionatores, extinctis vtique impijs sortilegijs, fortes bonas inducerent, cultumque Diuorum longè latèque propagarent.

De alia Sancti patroni sortitione memorant, quam hïc non omittam interferere, Anno 1208. sacro baptismate tinctus est primus Ar.

VII.

Petr. Ribaden. l. 1. c. 2. de vita S. Ignatij Loio-
læ.

VIII.

Andreas Schottus l. 1. vitæ B. Francisc. Borgia. c. 1. Idem lib. 4. c. 4.

IX.

Leonardus

Mayr. in Ca.
lend. B. Vir-
gin. 4. die
Febr.

mus Arragoniæ rex Iacobus, cuius mater, cum dubia esset, quoniam Apostolorum nomine filium suum deberet insignire, consilium cepit, forti iudicium vel indicium permittere. Duodecim itaque curavit cereos fundi æquali pondere & magnitudine. Singulis cereis, alicuius Apostoli nomen inscripsit, vel in schedâ adiecit. Eos omnes pariter in honorem Apostolorum accendi iussit, addita conditione, ut cuius Apostoli cereus diutiùs arsurus esset, eius nomen filius sortiretur. Diutiùs arsit cereus Iacobi. Indicatum est igitur, ex Dei voluntate, vocandum esse Iacobum. Quod & factum est: neque sine emolumento. Nam hic postea Iacobus & regnum Hispaniæ, & religionem Catholicam, & honorem D. Iacobi mirificè propagavit. Plausum tulit fructumque hic modus sortiendi: quia nullum periculum erat, quicumque Apostolus in patronum eligeretur. Quare eo superstitionem suam tueri non possunt stultæ illæ mulierculæ, quæ, in die Fidelium animarum, tot cereos accendunt, quos liberos habent, eamque prolem, cuius cereus citiùs absumitur, sibi persuadent citiùs morituram; quasi Deus, qui vult hominibus horam mortis esse incertam, illam cereis reuelaret. Sed rectè eiusmodi matres sua curiositas plectit, semper enim postea anxie metuunt, quod superstitiosè crediderunt.

X.

Cæsar. lib. 8.
Mirac. c. 56.

Istam porrò Sanctos sortiendi consuetudinem non novam esse, docetur eo argumento, quia, ante annos plus quàm quadringentos, eius consuetudinis meminit Bernardi æqualis, & ex eodem ordine, Cæsarius Heisterbachiensis, cuius hæc sunt. *Consuetudo est maximè prouincia nostra matronis, ut tali sorte specialem sibi Apostolum eligant. In duodecim candelis duodecim Apostolorum nomina, singula in singulis scribuntur, quæ à sacerdote benedicta aliarum simul imponuntur. Accedens verò femina, cuius nomen per candelam extrahit, illi plus ceteris & honoris, & obsequij impendit. In hunc modum cum quadam matrona S. Andream extraxisset, & non ei placuisset, repositâ candelâ alium habere voluit, sed iterum idem occurrit. Quid plura? tandem traxit sibi placentem, cui cum multum exhibuisset obsequij, per omnes dies vite, & ad extrema perueniens esset moritura, non illum, sed B. Andream sibi assistere vidit. En, inquit, ego sum ille despectus Andreas. Ex quo colligitur, quod nonnunquam Sancti etiam ultro se ingerant humane deuotioni. Quod cur faciant, etsi inter arcana Dei sit habendum, tamen etiam bonitati eorum ascribi potest, ut qui vel spernentes se, non spernant, immo benefacere his, qui oderunt illos, possunt.*